

EN GÅVA

Det var en natt i november och Eli var på väg från det förra stället till nästa. Han färdades till fots, av eget val lika mycket som av nödtvång. De få slantar han hade skramlande i fickan skulle inte ha räckt till varken tåg- eller bussbiljett, men han beklagade sig inte. Han tyckte om att gå, var van vid det. Trots allt hade han ju redan levt mer än ett sekel första gången han ens såg ett tåg, och sedan hade det dröjt ytterligare ett par decennier innan han fick tillfälle att resa med ett. Bussar och bilar var en nymodighet i sammanhanget. Flygplan hade han aldrig provat.

Så Eli färdades till fots. Han höll sig till de minsta vägarna, föredrog dem framför bullret och det bländande strålkastarljuset från bilarna längs de större lederna. Men det gick en stor huvudväg någon kilometer bort, bruset från trafiken där hördes ända hit. Eli följde den stora vägen på avstånd, den skulle leda honom rätt.

Vägen Eli gick på var emellertid bara en liten grusväg genom skogen. Träden stod höga på båda sidor och lämnade bara en smal öppning mot himlen. Det var mulet i natt, skyar drog förbi den något mer än halva månen snyggt bara lyste fram korta stunder. Fast den syntes inte alls här nere, träden skymde. Ljuset räckte ändå för Eli, han såg bra och mörkret dolde inga hemligheter. Vilda djur skrämde honom inte, och de nattens och skogens väsen som han en gång fruktat oroade honom inte heller. Han hade för länge sedan kommit fram till att sådant bara var sagor och skrock. Enda undantaget var väl han själv.

Elis funderingar avbröts av ljudet från en bil som närmade sig. Han stannade till och lyssnade några sekunder, avgjorde att bilen kom framifrån och fortsatte att gå. När han en stund senare såg strålkastarsken mellan träden klev han av vägen och gick in en bit i skogen. Där hukade han sig ner och väntade på att bilen skulle passera, så att han skulle kunna fortsätta gå osedd. Men bilen passerade inte, istället stannade den en bit längre fram. Motorn

stängdes av och strålkastarna släcktes. En bildörr öppnades och stängdes. Sedan blev det tyst.

Eli reste sig, funderade ett par sekunder innan han bestämde sig. Han satte ner sina två plastkassar med tillhörigheter på marken och steg ut på vägen igen. Stannade till ett kort ögonblick för att memorera stället där han lämnat sina saker, fortsatte sedan framåt.

Efter en liten stund kom han fram till en öppning i skogen, en stor grusplan som tjänade som virkesupplag och lastplats för timmertransporter. En man stod och rökte vid sidan av en stor herrgårdsvagn. Han var ensam, precis som Eli trott. Det var bra.

Eli hade tagit vad han behövde från mannen. Han samlade sig för att göra det som måste göras för att stoppa smittan, när ett plötsligt ljussken fick honom att brådstörtat rusa upp och ge sig iväg över grusplanen, bort från ljuskällan. Han fortsatte ett stycke in i skogen men stannade sedan i skydd bakom ett träd. Beredd att fortsätta fly lyssnade han efter förföljare, men det var tyst. Inga röster hördes, ingenting.

Han bestämde sig då för att vänta en stund och snygga till sig lite under tiden. Han blev alltid kladdig i ansiktet av blodet, det gick inte att undvika, men han ville inte se ut på det viset. En gång för länge sedan hade han sett sitt blodiga ansikte i en spegel och det hade skrämt honom. Det där på andra sidan glaset hade varit något helt annat än vad han föreställde sig vara.

I brist på vatten tog han lite mossor och skrubbade sig i ansiktet och på halsen, upprepade behandlingen flera gånger tills han var någorlunda säker på att ha fått bort allt. Sedan smög han sig ut från sitt gömställe igen för att se om kusten var klar. Kanske hade den som överraskat honom givit sig av igen för att hämta hjälp – det hade hänt förr. Men det var inte tomt på grusplanen, det stod en ensam kvinna där. Hon var snyggt klädd i en knälång vinterkappa, hade en pälskantad mössa på huvudet, skinnhandskar och höga läderstövlar.

Över axeln bar hon en axelremsväska av samma typ som barnen nuförtiden brukade ha när de gick till skolan. Hon stod strax intill den livlösa kroppen och lyste på den med en kraftig ficklampa, verkade vara försjunken i tankar.

Mannen hon stämt möte med låg livlös framför hennes fötter. Han hade förblött från ett sår i halsen och hon hade låtit det ske. Hon hade inte ens försökt göra något, bara sett på. Först hade hon känt en underbar lättnad, äntligen var det slut. Men sedan hade en hemsk tanke slagit henne. Han hade yrat något innan han dog. *En vampyr, han hade blivit anfallen av en vampyr.* Och hon hade ju sett något strax innan hon kom fram. Det hade legat över mannen men rusade upp och och försvann i mörkret innan hon hunnit se det tydligt. Hon hade försökt intala sig att det varit ett djur. Men det hade sprungit på två ben. Som en människa.

Tänk om det verkligen varit en vampyr. Vad skulle hon göra då?

Eli hade börjat undra hur länge kvinnan skulle stå där när hon plötsligt ryckte till och riktade sin ficklampa rakt mot Eli. Eli höll upp sina händer för att skydda sig från det bländande ljuset, men stannade kvar där han var. Han kände sig inte hotad av den ensamma kvinnan, och han måste fortfarande stoppa smittan. Hon skulle nog snart gå för att hämta hjälp, trodde han, och då ville han så fort som möjligt kunna gå fram för att göra det som måste göras. Han behövde bara vänta.

Efter en stund försvann ljuset igen och Eli kunde släppa ner händerna. Kvinnan hade vänt sig om och Eli trodde att hon nu skulle ge sig av, men istället gick hon bort till bilen och öppnade bakluckan. Hon lutade sig in och rotade efter något några sekunder, det hördes dunsar från saker som flyttades runt. Sedan rätade hon på sig igen, hade nu en yxa i handen. Hon tittade sig snabbt omkring, sedan gick

hon mot skogsbrynet på andra sidan grusplanen. Där stannade hon vid en ungbjörk och började hugga, metodiskt och vant.

Kvinnan hade snart fällt björken, kapat av ett halvmeterlångt stycke och huggit dess ena ände till en vass spets. Det väckte en gammal skräckföreställning till liv hos Eli, en tanke som många gånger plågat honom i gryningen strax innan vilan släckte alla tankar, goda som onda. *Någon skulle hitta honom, tillverka just en sådan påle, och...* Det hade varit värst i början men med tiden hade det blivit bättre och det plågade honom inte så ofta numera. Bara ibland. När han redan mådde dåligt av andra skäl.

Eli skakade av sig de obehagliga tankarna. Han befann sig inte i fara just nu, kvinnan skulle inte kunna övermanna honom. Han var för snabb och för stark för det. Skulle kunna ta yxan ifrån henne om hon försökte något.

Men kvinnan visade sig ha andra planer. Hon återvände till den döda mannen, gick ned med ena knät mot marken och satte pålen med den vassa änden mitt i mannens bröst. Eli tittade intresserat på, tänkte att han kanske inte skulle behöva stoppa smittan själv den här gången. Han slapp det gärna, för den enda metod som stod honom själv till buds var att med sina bara händer vrida huvudet av den döda kroppen. Han måste ta tag i det med båda armarna och hålla emot med benen runt bålen, sedan vrida. Byta tag och vrida igen. Flera gånger. Höra hur ben och senor brast. Det var gräsligt.

Men kvinnan gjorde fel, hon skulle inte lyckas slå pålen igenom där hon tänkte. Eli bestämde sig fort, ropade en varning.

”Vänta! Du ska inte sätta den mitt i!”

Kvinnan ryckte till av Elis rop, tittade förvånat upp. Hon sänkte yxan, rätade på sig lite.

”Vad säger du?”

”Du ska inte sätta den mitt i, det är ben där!”

Kvinnan flyttade pålen lite, tittade sedan frågande mot Eli igen. Men vinkeln var fel, pålen skulle inte gå igenom hjärtat på rätt sätt.

”Vänta! Jag kommer!”

Eli klev genom riset och ut på grusplanen. Kvinnan la ifrån sig yxan och pålen, reste sig upp och gick undan ett par steg medan Eli närmade sig. Eli kom fram och föll på knä, tog yxan i ena handen och pålen i den andra och slog den rätt igenom med ett par kraftiga slag. Sedan släppte han yxan på marken, reste sig och vände sig mot kvinnan.

Hon tittade på honom, såg först nervös ut men efter några sekunder slappnade hon synbart av, log matt och sa:

”Jag behöver ju inte vara rädd för dig, eller hur? Jag menar, om du hade velat döda mig så hade du redan gjort det.”

Eli sa inget, ryckte bara på axlarna åt det uppenbara. Kvinnan vände sig mot den döda mannen.

”Han *skulle* ha vaknat upp igen som en vampyr, eller hur? Om du inte slagit den där käppen genom honom?”

”Ja.”

Kvinnan ruskade olustigt på sig, svalde.

”Det hade varit förskräckligt. Tro mig, jag kände honom.”

Sedan vände hon sig mot Eli igen, betraktade honom tankfullt. Det gick några sekunder, sedan krängde hon plötsligt av sig väskan hon burit på hela tiden och räckte fram den mot Eli.

”Jag kom hit för att lämna den här till honom, men han behöver den inte längre. Du kanske kan ha nytta av den.”

Eli tog emot väskan. Den var fylld med något, men inte särskilt tung.

”Vad är det i den?”

”Pengar.”

Eli vögde väskan i handen, tänkte att det kunde inte vara annat än sedlar i den och i så fall måste det vara *väldigt* mycket. Han tittade upp mot kvinnan, undrade:

”Vill du inte ha dom själv, då?”

Kvinnan svarade inte på frågan, skakade bara lätt på huvudet.

”Jag måste gå nu, så... hej då. Och tack för hjälpen!”

Sedan vände hon sig om, korsade grusplanen och försvann in mellan träden. Eli stod kvar och såg efter henne en lång stund. Först när han inte längre kunde se ljusskenet från hennes ficklampa gick han för att hämta sina saker och fortsätta sin vandring.

